

Sygn. akt III AUa 711/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2016 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Ireneusz Lejczak (spr.)

Sędziowie: SSA Stanisława Kubica

SSA Grażyna Szyburska-Walczak

Protokolant: Magdalena Krucka

po rozpoznaniu w dniu 5 października 2016 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z wniosku **C. R.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.**

o przeliczenie emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 17 marca 2016 r. sygn. akt V U 1038/15

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 4 września 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił wnioskodawczyni C. R. ponownego obliczenia wysokości emerytury, wskazując, że nowo ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury nie przekracza 250%, w związku z czym w myśl przepisu art. 110a ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie ma podstaw do ustalenia wysokości świadczenia zgodnie z wnioskiem ubezpieczonej.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła wnioskodawczyni C. R. wnosząc o jej zmianę, domagając się przeliczenia emerytury z zastosowaniem art. 110a ustawy emerytalnej przy uwzględnieniu zarobków osiągniętych w okresie od 1 stycznia do 27 marca 2009 r. Precyzując żądanie w powyższym zakresie na rozprawie 8 marca 2016 r. wniosła o uwzględnienie przy przeliczeniu świadczenia zarobków osiągniętych w latach 1999 - 2008.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podnosząc te same argumenty co w zaskarżonej decyzji. Ponadto wskazał, iż nowo ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru obliczony z kolejnych 10 lat kalendarzowych przypadających w ostatnich 20 latach kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości emerytury od przeliczonej podstawy wymiaru, czyli za lata 2000-2009 wynosi 234,24%, zaś wskaźnik obliczony z dowolnie wybranych przez emeryta 20 lat kalendarzowych, w

których podlegał on ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie wysokości emerytury, tj. z lat 1986-2008 wynosi 213%. W związku z powyższym jest on niższy od 250% i dlatego ubezpieczonej nie służy prawo do ponownego ustalenia wysokości emerytury.

Decyzją z dnia 8 grudnia 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił uchylenia decyzji w części, w jakiej decyzja ta zawiesza na podstawie art. 28 ustawy z 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) prawo o emerytury wnioskodawczyni za okres od dnia 1 stycznia 2009 r. do 28 lutego 2009 r.

W odwołaniu od wyżej wskazanej decyzji C. R. wniosła o jej uchylenie i wyrównanie emerytury za okres od 1 stycznia 2009 r. do 28 lutego 2009 r. wraz z odsetkami.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując w całości argumenty zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 17 marca 2016 r. Sąd Okręgowy w Legnicy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w punkcie I zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 4 września 2015 r. w ten sposób, że przyznał wnioskodawczyni C. R. prawo do obliczenia emerytury na podstawie art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i w punkcie II oddalił odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z 8 grudnia 2015 r.

Powyższy wyrok w punkcie I zaskarżył organ rentowy, zarzucając mu naruszenie art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przez błędną wykładnię polegającą na przyznaniu wnioskodawczyni prawa do przeliczenia świadczenia w oparciu o ten przepis przy uwzględnieniu podstawy wymiaru składki za lata 1999 – 2008, podczas gdy wnioskodawczyni miała już przeliczone świadczenie w oparciu o powyższą podstawę wymiaru i ustalony na tej podstawie wwpw i nowo ustalony wwpw jest niższy niż 250%.

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i oddalenie odwołania oraz zasądzenie od wnioskodawczyni na rzecz organu rentowego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego jest niezasadna.

Wobec braku zarzutów, co do ustalonego przez Sąd I instancji stanu faktycznego, Sąd Apelacyjny w oparciu o art. 387 § 2¹ k.p.c. przystąpił wyłącznie do wyjaśnienia podstawy prawnej rozstrzygnięcia Sądu I instancji.

Sąd Okręgowy nie popełnił błędów w rozumowaniu w zakresie zarówno ustalonych faktów, jak też ich kwalifikacji prawnej, albowiem prawidłowo zinterpretował i zastosował odpowiednie przepisy prawa. Sąd Apelacyjny podziela argumenty zawarte w uzasadnieniu Sądu Okręgowego i przyjmuje je za własne.

Istota sporu w sprawie sprowadzała się do ustalenia, czy wnioskodawczyni przysługuje prawo do ponownego obliczenia podstawy wymiaru emerytury zgodnie z art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Organ rentowy zarzucił, że wnioskodawczyni nie spełnia warunku ustalenia wwpw wyższego niż 250% z art. 110a ustawy, albowiem wyliczenie jej świadczenia w różnych wariantach daje wwpw niższy niż 250%. Przy czym podniósł, że przeliczenie świadczenia w oparciu o art. 110a ustawy jest możliwe jedynie w przypadku wskazania do ustalenia podstawy wymiaru zarobków uzyskanych w okresie innym niż okres, z którego przyjęto zarobki do ustalenia aktualnej podstawy wymiaru emerytury.

Zarzuty organu rentowego są nietrafne. Przynajmniej w interpretacji art. 110a ustawy organu rentowego przedstawiona w apelacji nie znajduje żadnego potwierdzenia w treści tego przepisu. Przepis ten precyzyjnie określa warunki, od spełnienia których uzależnione jest ponowne ustalenie emerytur, to jest do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury należy wskazać wynagrodzenia przypadające w całości lub w części po przyznaniu emerytury i na podstawie wskazanych wynagrodzeń nowo ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru musi być wyższy niż 250%.

Przepis ten zatem nie przewiduje wyłączenia okresów, na podstawie których wyliczono już świadczenie emerytalne. Tym samym, wbrew zarzutom organu rentowego, do ustalenia wysokości emerytury wnioskodawczyni na mocy art. 110a ustawy nie stanowi przeszkody fakt, że te same lata stanowiły podstawę do obliczenia jej aktualnego świadczenia emerytalnego, przyznanego decyzją z 8 kwietnia 2009 r. Należy jedynie zauważyć, że przepis ten wymaga jedynie aby wskazana podstawa wymiaru przypadła w całości lub w części już po nabyciu prawa do emerytury. Wnioskodawczyni ten warunek spełnia, gdyż prawo do emerytury nabyła od 11 października 2008 r. i po przyznaniu emerytury pozostawała w zatrudnieniu do 27 marca 2009 r. Wobec tego opłacone za okres od 12.10.2008 r. do 31.12.2008 r. składki w partycypowały w ustaleniu podstawy wymiaru za rok 2008 i jednocześnie przypadają za okres po przyznaniu emerytury. Przy czym okres 10 kolejnych lat kalendarzowych przypadających w ostatnich 20 latach kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok zgłoszenia wniosku, to jest od stycznia 1999 r. do grudnia 2008 r., a więc uwzględniający zarobki uzyskane przez wnioskodawczynię już po nabyciu prawa do emerytury, wwpw wynosi 252,86%, czego organ rentowy nie kwestionował, a zatem spełnia również drugi warunek, czyli nowo ustalony wwpw jest wyższy od 250%.

Reasumując, należy stwierdzić, że w świetle treści art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych bezpodstawne jest stanowisko organu rentowego, iż zarobki wnioskodawczyni, które stanowiły już podstawę do wyliczenia jej aktualnego świadczenia emerytalnego, nie mogą zostać uwzględnione, przy ustaleniu emerytury z powyższego przepisu. Tym samym wnioskodawczyni spełnia warunki wymienione w tym przepisie i w konsekwencji słusznie Sąd I instancji przyznał wnioskodawczyni prawo do ustalenia emerytury w oparciu o art. 110a powyższej ustawy.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację organu rentowego, jako oczywiście bezzasadną.

SSA Stanisława Kubica SSA Ireneusz Lejczak SSA Grażyna Szyburska-Walczak

R.S.